

TÚLLÉPÉS

AZ AQUILA NEGYEDÉVI FOLYÓIRATA

2024/IV. NOVEMBER 1.

MIÉRT ÉLÜNK ITT
A FÖLDÖN, VAGY BÁRHOL?

PLATÓN BARLANGJA,
SZABADSÁG, TÉR ÉS IDŐ

AZ AQUILA 'TEOLÓGIA' ÉS †DR. SÜLE FERENC
PSZICHOLÓGIÁJÁNAK ÖSSZEVETÉSE
PÁR GONDOLAT EREJÉIG

MUNKAHELY, HIERARCHIA, VEZETÉS

TÚLLÉPÉS

11. évfolyam 4.szám

Megjelent: 2024.November 1.

**Az AQUILA katolikus közösség
negyedévi folyóirata**

**A kizárólagos materiális
gondolkodáson túllépve: lelkiség,
spirituális kultúra — filozófiai,
teológiai, pszichológiai,
szociológiai, művészeti és egyéb
tudományos megközelítésben.**

Megjelenési gyakorisága:

Negyedévi folyóirat

A folyóirat régi példányai az
archívumban megtalálhatók.

Nemzetközi azonosítószám:

HU ISSN 2064-7700

Alapítás ideje: 2014. július 1.

Kedves Olvasóink!

Szeretettel köszöntjük Önöket, s reméljük, hogy sok kellemes, gondolkodással töltött időt szerzünk Önöknek, és idővel egyre több olvasónk lesz.

Miért indítottuk el ezt az eleinte negyedévente (majd terveink szerint sűrűbben) megjelenő elektronikus kiadványunkat? Az ok a kiadó AQUILA Közösség lelkiségéből fakad. Mi több évtizede vagyunk katolikus közösség, mely eddig sokféle működési formációt is létrehozott, és fenn is tart. Ami a cikkek tartalmára vonatkoztatott igényünk: újszerű, valós értéket hordozó gondolkodás jellemezze, és csakis a végső igazsághoz közelítő, kereső elképzelés érvényesüljön. A cikkekért nem tudunk fizetni, ahogyan az olvasásuk is ingyenes.

Keressük a spirituálisan is korrekt, univerzális szintet jobban megközelítő, teljes körű tudományos gondolkodást, nyitottságot, bátorságot, hogy minél jobban megismerhessük az embert, a földi létet és az univerzumot.

Célunk az emberi kultúra, a tudományos élet kitágított gondolkodás felé való rehabilitációja. Joseph Ratzinger szavaival élve: **„Senki sem állíthatja azt, hogy ő a szó igazi értelmében „tudja”, hogy Isten nem létezik. De felállíthatja azt a hipotézist, hogy nem létezik, s ebből a tételből próbálhatja megmagyarázni az univerzumot.”** (Krisztusra tekintve) Mi azt látjuk, hogy a jelenlegi tudományos élet megnyilvánulásai szinte csak földies, materiális szempontból próbálják megérteni, megélni a világot. Az így (meg)magyarázott földi világ jelenségei nagyon sok esetben — jelenleg még felmérhetetlenül, vagy be nem vallottan — téves következtetésekre vezethetnek. Pl. a világ keletkezésének módja, oka. Vagy az ember megjelenésének ideje, hogy miből és hogyan alakult ki, más bolygókon, más életek keresése, a kizárólagosan szén alapú gondolkodás is nagy hiba stb.

Az AQUILA feladatának tekinti az emberi felfogás horizontjának a felfoghatóság határáig való tágítását, amit szerintünk folyamatosan feszegetni, nyújtani, bővíteni lehet.

K. Jaspers gondolatai: ***Az egzisztenciális embernek mindig úton kell lennie, nem merevedhet meg dogmatikus igazságokban (...) mindig nyitva kell állnia és tanulékonynak kell maradnia, készen arra, hogy megvitassa az ellenkező álláspontot, mindig tudatában annak, hogy a vándorló embernek nincs végleges igazsága.*** Nyíri T.:

Filozófiatörténet (1983), 14.2.2. fejl., 446.o.

A TÚLLÉPÉS kiadvány a kedves Olvasóktól az elmélyült olvasást várja. Az AQUILA nyitott minden újat hordozó elmére, elfogadjuk és közöljük a beadott cikkeket, ha a Szerkesztő Bizottságunk jóváhagyja.

Minket Istenen kívül senki sem működtet, és szabadok vagyunk mindenféle földi érdektől, nem fogjuk sem politikai, sem semmiféle más érdekből cenzúrázni a beadott cikkeket. A közlés legfontosabb kritériuma elsősorban az, hogy a fenti szellemben íródott-e a mondandója, megfelel-e ennek a kitágított horizontnak, megfogalmazása és mondandója

tekintetében megfelelően igényes-e, hordoz-e logikát, újszerű gondolkodást. Nem számít a szerző vallási és politikai hovatartozása, ha nem támadja az Istenhitünket.

Semmiféle erőltetett, igazi értékeket nem hordozó, plágiumgyanús terméket sem fogadunk el!

Egyéniségek írásai kellenek.

M. Blondel

***Minél többet tud az ember,
minél többje van, minél több ő maga,
annál inkább tudatára ébred annak,
hogy nincs semmije, nem tud semmit,
hogy nem az, amit akar.***

(Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 15.2.2. fej., 494. o.)

Tartalom

MIÉRT ÉLÜNK ITT A FÖLDÖN, VAGY BÁRHOL?	6
Sokrétegű, mély teológia, filozófia, súlyos kérdések feszegetése a létünk miértjéről. A szerző a saját tapasztalataival kiegészítve ad válaszokat, miközben felhívja a figyelmet arra is, hogy minden eset egyedi válaszokat igényel!	
PLATÓN BARLANGJA, SZABADSÁG, TÉR ÉS IDŐ.....	13
A barlanghasonlat kiterjesztéséről és ennek kapcsán egy felmerült kérdéstről való gondolkodás. Látunk-e ellentmondást ebben a kiterjesztett felfogásban és a szabad akarat elvében? A szerző egy ilyen felmerült kérdésre ad válaszlehetőségeket.	
MUNKAHELY, HIERARCHIA, VEZETÉS.....	16
Sok személyes példát mutat a szerző jó és rossz tapasztalatokról vezetőkkal kapcsolatban. De vajon honnan ered az egymás fölé való rendeltség joga? Kinek van joga valakit valaki fölé helyezni? Mitől lesz valaki jó vezető?	
AQUILA „TEOLÓGIA” ÉS †DR. SÜLE FERENC PSZICHOLÓGIÁJÁNAK ÖSSZEVETÉSE PÁR GONDOLAT EREJÉIG.....	20
Süle néhány gondolatát kiragadva mutatja be a szerző egyfelől a professzor szakmai meglátásainak szépségét, másfelől annak teológiai vonzatát, mélységeit, és összeegyezőségét az Aquila által képviselt katolikus teológiával.	

Pável Márta

MIÉRT ÉLÜNK ITT A FÖLDÖN, VAGY BÁRHOL?

Miért élünk? Tényleg miért? Különböző tudattal mondhatná valaki, hogy „csak”, mondhatná azt is, hogy „véletlen”, mondhatná azt, hogy „így dobta a gép” stb. De ezek észrevehetően komolytalan válaszok. A végtelen, a tudatosnak vélhető vagy tudatos univerzum ilyen pocskolást csinálna, hogy mélyen gondolkodó, szenvedő, szerető, egymással törődő vagy egymást gyilkoló lények léteznének, akiknek a feladata csak az lenne, hogy az ösztöneiket kielégítsék, majd elpusztuljanak? Ez nem lehet, nem valószínű. Jó keresztényként hisszük, hogy a lélek halhatatlan, és ezt nem csak a keresztények tudják így, más vallásoknál is ezt hiszik. Ha a lélek halhatatlan, még akkor is az emberek kb. 95 százaléka nem gondolkodik el azon, hogy miért él, mi a létének az értelme.

Onnan indulok el (ami az én „kemény tudásom”), hogy van egy halhatatlan lelkünk, és ennek megfelelően kéne az életünket élni. Az egész életvitel ennek fényében, az ember ahogy él, az veszélyes, mert kb. 90% körüli az aránya az elpocskolt életnek. Igaz, nagyon nehéz megállapítani, hogy kinek mi a célra törő élet, és ahhoz már különös spirituális képességgel kell rendelkezni, hogy felismerje és odáig eljusson, hogy úgy is éljen, ha képes rá, de nem biztos, hogy képes.

Miért vagyunk a földön, miért vagyunk egyáltalán valahol, miért van életünk stb., persze feltehetnénk azt a kérdést akár több ezerszer is, és hogy egyáltalán miért van bárhol élet, a válasz különböző lehet. Itt az emberre koncentráljunk, hogy miért

vagyunk, ha idáig elér az elemzéseiben az ember, nekiáll meditatív életet élni, s megváltozik. Aki nem teszi, azt bizonyos idő után elviszik a fölösleges dolgok. Fölösleges dolgok; a hobbik nagy része, ez azt mutatja, kell neki valami, de nem tudja magát leköttni, ezért (figyelemelterelésnek) valami hobbiba kezd. De az ember elgondolkodik, s akkor megkérdezi magától, hogy az eddigi hobbijának – ha meghal – mi értelme volt? Halála után profitált-e belőle, pl. horgászás, kártyázás, kavicsok válogatása, túlzott sport stb.? Persze lehet, hogy keveset érnek a hobbik, van, ami meg abszolút semmit, csak önmaga szórakoztatására van pl. mulatozás, diszkó, állatviadalok, pletykálgodás, stb.

Önmaga szórakoztatására élni erősen pocskéolás egy anyagból tudatot kifejlesztett lénynek. Minden lény – különböző fokokban és minőségben – hordozza az univerzumi/Isteni képességeket. Ez az abszolútumból – ami nekünk az Isten – való részesedés, illetve egy részt hordozunk. Mivel nem határozható meg tér-időben az Isteni fogalom sem, inkább részesedést tudunk mondani. Ha valaki nem gondolkodik Istenben, akkor ez az élete szintjén, illetve minőségén, életvitelén látszik, és különböző pszichés jelenségek zajlanak le, attól függ, hogy fönn, vagy lent van a sors kereke. Azok, akik úgy gondolkoznak, hogy odatartoznak az Istenhez, azoknak is van egy bizonyos ingadozás, csak másképp élik meg, mert valahol van egy olyan szélesebb vertikális szemlélet, amitől rájön, hogy okok és okozatok vannak, és elegendő spirituális intelligenciával ezt helyre tudja tenni, hogy mi az, amit esetleg megsértett, vagy miért van az, hogy neki most rosszabbul megy.

¹WIKIPEDIA szerint: *Az élet értelme mélyen keveredik a létezés, az öntudat, a boldogság filozófiai és vallási értelmezésével, és olyan elméleteket érint, mint a szimbolikus jelentés, ontológia, érték, cél, jó és rossz, szabad akarat, elméletek Istenről, Isten létezése, lélek, halál utáni élet. A tudományos munkák közvetettebbek, a világegyetemről való empirikus tények rögzítésével a tudomány keretet és változókat ad a kapcsolódó vitákhoz. Egy alternatív, nem kozmikus/vallási eredetű, emberközpontú kérdés a „Mi az én életemnek az értelme?” Az emberi lét értelmére vonatkozó kérdés értéke a végső valósággal, az önazonossággal vagy a szenteltség érzésével egyeztethető össze.*

Ebből is láthatjuk, sokrétű ez a kérdés, de mi az igazi válasz...– ami nem biztos, hogy mindenkire érvényes, tán csak szűk rétegre igaz, de ilyen is van...–, ebben az írásban választ kapunk. Megpróbálkozom a válaszadással, de ez nem mindekire értendő.

Ez a kérdés, mióta írásos emlékeink vannak, mindig izgatta a gondolkodó lényeket, és a válaszaik igen színesek, sőt az is lehet, többségük részben érinti is az igazságot. Nem mondom azt, hogy „*minden hiábavalóság*” – bár néha jól esne –, azt sem, hogy „*színház az egész*”, mint többen gondolják, vagy „*mátrix*”. Hogy a közhelyeket szaporítsam, sokszor gondoltam már azt, „*állítsátok meg a Földet, le akarok szállni*” 😊.

Nem akarom azzal untatni a gondolkodó, nívós olvasó réteget, hogy kiidézgessek azokból a nagyon sokatmondó gondolatokból, amit Önök nagyon is jól ismernek. Inkább szeretnék írni a saját tapasztalatról – egy idő után mire jön rá az ember –, hogy mi az élet célja, lényege. Válaszom: minden korban más, emberenként is változó lehet. Tapasztalatom, részben rá lehet jönni, miért vagyunk, habár nem biztos, hogy teljes képpel rendelkezni. Ez a születéstől a halálig tartó, állanódon változó kontinuitás. Az ember – már aki...–, kiskorától kezdve rákérdezhet erre..., pl. nekem hét évesen nagyon idegesítő volt az elérhetetlen csillagok léte, és tudtam..., valahol „közjünk” tartozom. Messziről vagyok, igazából oda tartozom, soha nem tartottam magam a földi lét birtokosának, átmenő állapotnak vettem. Így sosem változott ez az érzés, éppen ezért, a

¹ [https://hu.wikipedia.org/wiki/Az_%C3%A9let_%C3%A9rtelme_\(filoz%C3%B3fia\)](https://hu.wikipedia.org/wiki/Az_%C3%A9let_%C3%A9rtelme_(filoz%C3%B3fia))

földi létbe való belefeledkezés sem volt. Amikor az ember tinédzser lesz, akkor ez a kérdés; ugye a hormonok, meg a párkeresés, meg a „mi lesz velem” kérdés, ismét fölvetődik, és így a filozofikus, spirituális egzisztencia szempontjából kicsit elhomályosul. Az életben, amikor az embernek nem úgy jönnek be a dolgok, ahogy ő gondolja – hála Istennek, nem úgy jöttek össze –, akkor megint felteszi a kérdést, és elemzi, hogy mi miért nem úgy történt, mert lesz egyfajta olyan érzés, mintha kívülről valami módon belenyúlának az életébe vagy irányítanák az életét. Legalábbis az én életemben nagyon erősen érzékelhető a kinti irányítás.

Fölmerülhet a kérdés, hogy én irányítok-e. Azt sulykolják, igen, pedig valójában nem én irányítok... Például egész életemben arra készültem – mármint 18 évig –, hogy orvos leszek, anno jól tanultam, és a szóbeli felvételi vizsgán nem szólaltam meg, az írásbeli az 50%-ot meghozta, a másik 50 %-nak kellett volna a szóbelinek lenni, de nem. Onnantól fogva rájöttem, hogy a dolgokat csak részben irányítom én, mert nekem nem testi jó orvosnak kell lenni, hanem lelkinak. Furcsa dolog, mert közben az embernek jó belátni, hogy kívülről irányítják, amikor az embernek már olyan „fals” igénye támad, hogy az eredeti céltől messzebbre kerüljön, visszaterelnek.

Innentől beindult bennem az aktív keresés-kutatás, mindent megismerni, ami a létünkre, a hogyanokra vonatkozik. Keresésem mindent befoglalt, főleg, ami a többi dimenzióról Istenig menően szólt. Igen aktív kutatás, keresés, próbálkozás időszak volt ez a következő 15 év. Időnként ebbe majdnem bele lehetett pusztulni, mert amiket kipróbáltam (és

működött), arra nem volt addig módszer, sem ismert tapasztalat, így veszélyes lett. Amikor összeállt a kép, hogy mi miért történik, akkor jöttek a „külső” nyomások, hogy merrefelé menjek. Nekem konkrétan a teológia volt az, amit nagyon nem akartam, de egy betegség nyomán 3 hónap múlva kimondtam az igent és elvégeztem. Éreztem, hogy valami olyan dolgot teljesítek, ami remélem a régi emlékezetem vagy tudatalatti volt, amilyen feladatra jöttem. Igaz, nem álltam a feladatnak annyira ellen, csak kicsit szabódtam, de nem volt teljesen tiszta, hogy mi volt az embernek a feladata (mert csak parciális részeket „tudatnak”), sem az, hova fut ki, amit ma sem tudok. Innentől aktív csiszolódás megy, nagyon sok kérdéssel, tényleges és különböző jelzésekkel, különböző fájdalmakkal. Katarzisosok is vannak, hogy kitisztuljunk, amikor a kérdések valamennyire tisztázódnak, akkor már célra irányultabban kaphatjuk a jelzéseket. Gyengéden látni lehet a fényalagút elejét, és mehetünk arra, de azért irányítják az utat. Megválaszolom a kérdést, hogy kik ezek, akik kívülről segítenek.² Pontosan nem tudom, de gondolom, Isten és Istentől jövő lények, segítők, a feladatomat végrehajtató lelkek, hogy közülük konkrétan melyiket, mire, kire osztják, azt nem tudom. De nem is akarom tudni, leszoktam arról, hogy formákat keressek és feleslegesen nominalizáljak.

² Itt a nem nyitott embereknek nagyon nehéz megérteni, hogy ennek a megértéséhez, érzékeléséhez, és a beleegyezéshez transzcendentális nyitottság, hit kell.

Közben erős kérdés kínozza az embert, hogy nem tévedt-e el..., a normalitás kérdése is, a különleges élmények feldolgozása is komoly munka. Igyekezni kell nem egyedül menni, ezért jó, ha nyitott, okos embereket nevelék magam mellé, akiknél a tanítás közben nincs leszorítva a kritika, és megy az oda-vissza kapok, tehát a kritika és az önvizsgálat, az önismeret folyamatosan előtérben legyen. Neheztetésnek tűnhet az is, hogy a szemlélődésben már olyan kapcsolatok épülnek ki a transzcendens világgal, ahonnan egyesekben is kaphat az ember válaszokat – amik egyre jobban tudatosítják az életcél is...–, de ezeket még mindig ellenőriztetni kell a vele együtt haladókkal, még ha nem is egy szinten vannak. Egy pszichiáter barát sem rossz ezen az úton, mert ez néha nagyon-nagyon meredek kezd lenni.

A célra irányítottat a világban gyanúsnak veszik, a meg nem értő emberek úgy viselkednek, mint annak idején Avilai Szt. Terézzel a gyóntatója, hogy amikor meggyóna, hogy Istennel beszélgetett, akkor nem értette meg, és azt ajánlotta neki a pap, hogy mivel az ördög az, akivel beszélget, nem az Isten, ezért mutasson neki fűgét stb. Teréznek ez nagy lelki válságába került, de ezt el lehet olvasni az Önéletrajzában.

Tanulság, amikor az ember kezd rájönni, hogy mi az életének a célja, olyan emberekkel nem kell konzultálni, akik lehúzzák, akik nem értik, akik kigúnyolják, akik megpróbálják visszatartani, mert nekik ez abszurdum. Jön az, hogy „*te mit képzelsz magadról, hova mérsz*”, stb. Ez az egész egy vívás a léleknek, ha túlságosan felébredt, egyre nő a távolság, egyrészt húzza a másik lét és nyomatja magát ezerrel, másrészt itt a föld pedig visszahúzza, hogy álljon le, mert ez nem normális. Így edződik meg igazán a lélek, hogy egyre öntudatosabbá lesz, és kifejlődik benne az, hogy mi a jó, mi a rossz, mi az igaz, mert észre kell vennie és éreznie kell, ha valami hamis, silány, nem jó. Azt el kell távolítani a környezetéből, mert arra nincs szüksége, hogy állandó buta meg nem értéssel visszatartsák. Útközben fel kell tenni kérdést – lehet-e ebben a maszatos, zagyva gondolkodású, ösztönéleti világban tisztán gondolkozni, kimaradni ebből a sárból, kimaradni ebből az értetlenségéből, ami egyre nagyobbra nő? A kettőség tehát már

nemcsak abban van, hogy mit szólnak hozzá, hanem már szinte lehetetlenné teszi a világ, hogy belesimuljon az ember, mert olyan messze ment az életcéljának a megismerésével. Közben a felébredt ember tudja, ebbe a materiális zagyvaságba már nem szeretne belefeküdni, mert nem is bírná ki.

Már megemlítettem, tehát az ember életének célja és oka, hogy miért van itt, folyamatosan változik, de egy irányba csak mélyül. Ez olyan, mint amikor megtalálnak és kitakarnak egy óriás gyémántot, és ezt 60-70 évig bontogatják ki, hogy rájöjjenek, mekkora és milyen kvalitású.

Mi kell ahhoz, hogy valaki így dobbantson, a folyamatos haladás útjára lépjen? Ehhez szisztematikus, meg nem alkuvó, őszinte kitartás kell, amivel

fokozatosan elengedi a földet és a földhöz való ragaszkodásokat, még azokat is, amikről úgy látszódott, hogy nem akkora bajok. Például szereti az aranyékszereket, vagy szereti a különböző rózsa- és egyéb illatokat, stb., meglehetnek, de nem lehetnek fontosak, tehát fokról-fokra, ahogy halad előbbre az ember, transzcendálni kell mindent.

Igen ám, csak hogy az olvasó megkérdezheti, hogy hova transzcendálunk? Mi van ott és minek jó az nekik/nekünk? Nehéz kérdés földi fogalmakkal, 3D-s megközelítéssel megmagyarázni azt, ami a megfogható világon túl van. Forma semmi, de mégis minden van ott, ott vannak azok az értékek, amelyek igazi értékek, amelyek az emberben benne vannak, – szerintem – mindenkiben, csak nem mindenki tudja kiszedni magából, nem mindenki tudja a felszínre hozni, nem mindenki tudja felemelni, hogy maga is lássa...! Igaz, teljesen én sem tudom, hogy mennyire tudom felemelni és felmutatni, csak azt tudom, hogy valami nagyon más történik, az átlag környezet már attól is kiborul amennyit lát...–, persze nem tudhat meg mindent. Lehet, hogy elmondható, vakok közt félszemű a császár, pedig még iszonyú messze lehet a végső igazság megismerése, miért, hova tartunk.

Az kérdés lehet, hogy a földi létbe miért fekszik bele az ember, ha már élete folyamán – mikor már kezd feleszmélni...–, a vége felé eljut odáig, felismerheti, hogy ez az élet egy pillanatig tartó átmenet, mégis sok mindent el lehet itt rontani, szenvedni, igaz elintézni is lehet a hozott sarunkat.

Életünk eseményeinek sok apró mozaikjából – ha intelligensen figyelünk – felismerhetjük, mi az életünk lényege. Sokszor a baj is jót eredményezhet, így lényeg az, hogy azt is fel kell ismerni, mi miért történhet velünk. Minőségi csiszolódásunk zajlik, vagy feladatunkra is figyelmeztethet egy-egy „csapás”. Olyan ez – szerintem –, mint mikor egy kutyát pórázon vezetnek, sétáltatják. Ha a kutya jól nevelt, megy a gazdi mellett és mindenki „boldog”. Ha a kutya engedetlen, vagy előre fut, vagy huzatja magát, viszont mindenhogyan mennie kell (hisz életfolyamatunk nem állhat egy helyben...), de fájdalommal is járhat.

Mi a legegyszerűbb? Felismerni az elfogadott feladatot, még ha nem is emlékszünk rá, de a létünk jeleiből látszik, mi az...³ – tudom, ez a kiterjesztett örökélet forma sokakban kétséget támaszt. Nem szabad a sár-/kődobálózókkal foglalkozni, Jézus sem foglalkozott azzal, amikor megdobálták a kövekkel vagy el akarták fogni, kisiklott a kezeik közül, láthatatlanul eltűnt. Ki kell alakulni az emberben egy olyan készségnek, hogy tudni kell kicsüszeni a sűrű világ kezei közül, és állandóan ki kell helyezni a tudatát abba a világba, ahova igazából tartozik.

Ismét kérdezem, miért van a földi élet, miért vagyunk itt? Az előbbi sorokban már részben válaszoltam rá, azt gondolom, hogy minden mindenben van, és minden áthat mindent, tehát nincsen kristálytisztán földi lét és nincs tisztán több dimenziós lét sem. Így földi aspektusból erre a mindent átfogó kérdésre globálisan nem is lehet válaszolni. Az egészet áthatja a lélek, áthatják a rezgések, áthatják azok a működések, amiről fogalmunk nincsen, mégis hatnak ránk. Hasonlással élve olyan, mint ősszel, amikor a köd gomolyog, de különböző színnel, formával, érzésekkel, erővel és földi fogalmakkal ki nem fejezhető módokon. Amíg az ember itt nem érez rá igazából, hogy miért van a földön, és mi volt a földi létének a célja, addig nem is tud tudatosan célra irányult lenni. Abban erősen hiszek, ahogy az életünket feladatért kaptuk, de mindenki más volumenű, és ennek megfelelően van a feladata súlyozva. A hozott feladatot nagyon nehéz megcsinálni, nem azért mintha

³ Mivel egy nagy mikro- és makrokozmosz részei is vagyunk, mivel a tudatos részünk, a lelkünk halhatatlan, így időtlen is, messze nem erre a kis időre van kalibrálva.

magától nehéz lenne, hanem nagyon nehéz a sűrű, durva anyagban rendet vágni finom késsel. Viszont, ha ez a kés erősen rezeg, akkor ez az anyag pedig szikrázhat, az pedig ellenállást vált ki, később agressziót. A haladás mértéke ezért nehéz – mert a világ tempója szerint kell haladtatni –, pont ezért Jézus sem válthatta meg az egész világot egy húzással (pedig bármikor megtehetné...), és nem erőszakolhatta meg azzal amit tudott, nem terel vissza Magához senkit erőszakkal. Ha a lélek különböző anyagi testeket akart, beköltözött mert úgy érezte jól magát, a szabad akaratát elvenni nem lehet. Erőszakkal nem lehet megmutatni, mi az igazság, miért vannak az ok-okozatok, nem fognák fel, ahogyan látom, nem is akarják tudni. Lehet, hogy a lélek rezgései (amik nem anyagiak) olyan alacsony szinten állnak már, hogy nem bírná ki a valóságot. Tehát akik ide a földre jönnek feladattal, azok sem foglalkozhatnak másképp a dologgal csak finoman, szisztematikusan haladva, még akkor sem, ha már tudják, mit kell tenniük. Lásd alább a verset.

Akik már kb. tudjuk, mit kell tennünk, miért vagyunk itt, közölünk senki sem vár köszönetet, nem keseredhet el a szabad akarat miatti negatív eredmények miatt sem. Semmi tettünk nem vész kárba, az eredmények akkor is meglesznek, ha itt nem is láthatjuk, nem a mi dolgunk. A mi életünk célja harcolni, ahogy nekünk diktálnak, ahogy a kapott talentumainkat használhatjuk, erőnkkel a lehetetlent is megtehetjük, segíthetünk, és amikor vége az életünknek, békésen mehetünk innen tovább. S akkor örvendezve vélhetjük, hogy jó munka volt.

SíkSándor Az acélember

Magányos virrasztó (1936)
(Ének a sürgönypóznáról)

Áll, egyenesen, egymagán
Az acélember a hegy homlokán.
Széttárva karcsú, hosszú karjai,
A kábelek kígyóit tartani.
Nem görnyedez és nem erőlködik:
Áll és feszül és hordja terheit.
De hűvös feje túl a drótokon
Hosszan elnéz a nyúlós utakon.
Lát, embereket és országokat,
Bolond és keserű látásokat:
Az éhes ember néma ráncait,
Dokkok penészes árusáncait,
Országhatárok inga-táncait,
És hall, hazug és gyilkos hangokat:

Borhősöket, barátokat, bankokat,
És népgyűléseket és tankokat.
Az eszme önmagára-lázadását,
A forradalmak bárgyú körfutását,
Az örülések örök újulását.
A földgömb reng és ég a szemhatár.
Az acélember néz és konstatál.
Áll és szóttalan ég felé feszül:
Hordja a kábelt rendületlenül.
S ha olykor egy-egy holdas éjszakán
Ráül terhével a szörnyű magány,
S a látomások emlékeitől
Dereka már-már megroppanni dől:
Ilyenkor elég egy szempillanás:
A szomszéd hegyen másik óriás,
A harmadik ormon a harmadik
Hordozza látomása titkait.
Egy pillanat, egy közös rezzenés:
A három acélember összenéz.
Testvér -- mondja az acélpillanat --
Tudom: gyengének lenni nem szabad.
Tudom, a mi törvényünk állani:
Mi vagyunk a Vezeték várai.
Nem tudjuk honnan, nem tudjuk kinek,
De rajtunk megyen át az Üzenet.
Az ismeretlen Igét hordja vállunk.
Bennünket ideállítottak. Állunk

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA h.r. vezetője, 39 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők; az AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a blogokban:

<https://sasmarta.blogspot.com>

<https://ufo-sas.blogspot.com>

<https://Isten-az-egyetlen-remenyunk.blogspot.com>

<https://tullepes.blogspot.com>

<https://sasgondolat.blogspot.com>

Szeibert Márton

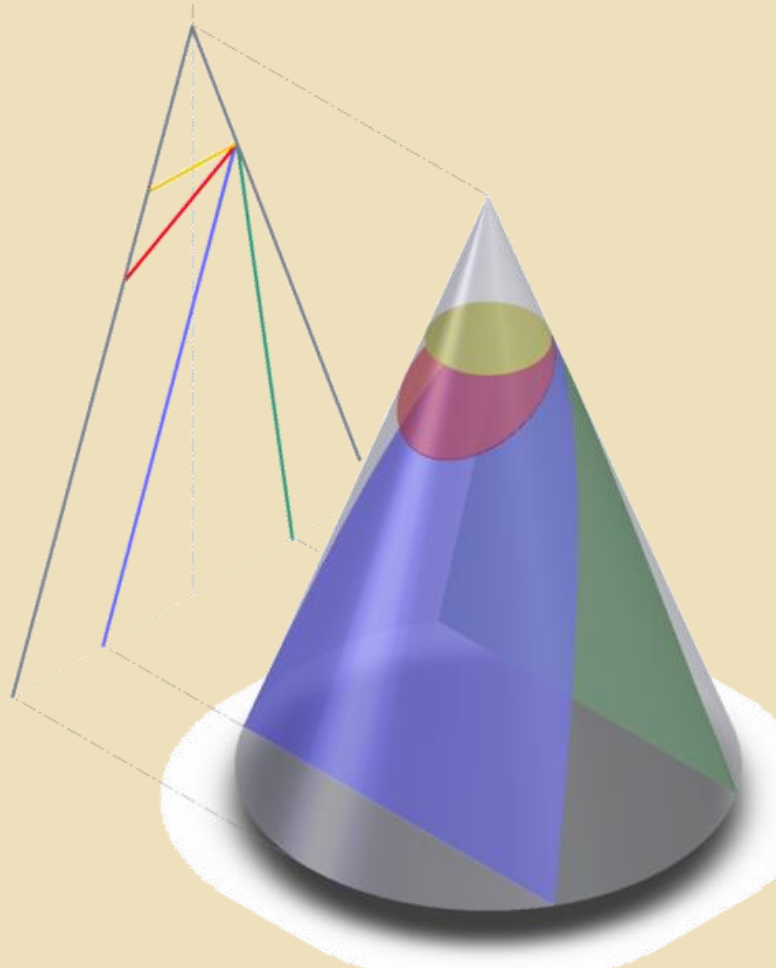
PLATÓN BARLANGJA, SZABADSÁG, TÉR ÉS IDŐ

Nem titok, Platón barlanghasonlata meghatározó szerepet tölt be abban, hogyan látom a körülöttem levő világot. Ez a hasonlat ugyanis nagyon szemléletes, és összhangban van az elmélkedési tapasztalatainkkal. Ha valaki még nem olvasta volna, az alábbi weboldalon megteheti (lábjegyzet).⁴ Számomra azért fontos, mert rámutat arra, hogy a földön az öt érzékszervünkkel felfogható fizikai világ nem a teljes valóság, hanem magasabb dimenziójú világok, lények árnyképei. Ha valakit zavar az árnyék-hasonlat, mert azzal úgy tűnik, hogy a valóságtól teljesen elválasztja a világunkat, akkor árnyék helyett azt is mondhatjuk, hogy a számunkra megtapasztalt világ valójában csak a valóságnak egy alacsonyabb dimenziójú síkmetszete. A metszet része marad a valóságnak, nem úgy, mint az árnyék, de az árnyékhoz hasonlóan mind a kettő csupán kétdimenziós, tehát a valóságnak a tömör, térfogattal és tömeggel rendelkező „ereje” eltűnik belőle, és ezért igazándiból szerintem nem sokat számít, hogy árnyékként vagy metszetként képzeljük-e el.

Az alábbi kép forrása (lábjegyzet)⁵

Ez a kép bemutatja a kúp síkmetszeteit. Lehet kör, ellipszis, parabola, hiperbola. A barlanghasonlat alapján a valóságnak egy magasabb rendű megnyilvánulása a kúp, de a mi alacsonyabb rendű világunkban csupán a síkmetszeteit tapasztaljuk. Valaki kört lát, valaki hiperbolát, aztán ezen lehet tudományos vitákat vagy hitvitákat folytatni, de a valóságot ezen síkmetszeteik alapján a mi agyunk nem képes összerakni, mert nem tudunk magasabb dimenziókban gondolkodni. Tehát a vitában mindenkinek igaza van, és senkinek sincs igaza. Viszont a kúp, ami térfogattal, kiterjedéssel rendelkezik, az a síkmetszeteiből teljesen megszűnt, tehát a dolgok valóságos erejét, lényegét nem vagyunk képesek felfogni, legalábbis emberi aggyal nem. Ezért írtam, hogy szinte mindegy, hogy árnyékként vagy metszetként fogjuk-e fel.

Ez a hasonlat sok filozófiai kérdésre választ ad. De fel is vet néhány új kérdést. Az egyik kérdés, amit ebben a cikkben ki szeretnék

⁴ <https://mek.oszk.hu/03600/03629/03629.htm#120> (Megtekintés: 2024.07.28.)

⁵ <https://abrazolottanitok.blogspot.com/2020/04/tavoktatas-kup-es-henger-sikmetszetei.html> (Megtekintés: 2024.07.28.)

fejteni, a magasabb dimenziójú lények szabadságának és a földi árnyékvilágunk determinisztikus jellegének látszólagos ellentmondása.

Csillagászok figyelik a bolygók mozgását. Fizikai törvényszerűségek szerint mozognak, mint például a tömegvonzás törvénye. Ha valaki azt mondaná, hogy ezek a bolygók valójában magasabb dimenziójú értelmes lények, akik a mi alacsonyabb dimenziójú világunkba egy picit „belecsúsztak”, és az, amit belőlük látunk a távcsövekben, az ezeknek a magasabb dimenziójú valóságoknak csupán a „síkmetszetei”, akkor az a kérdés merül fel, hogy mégis miért írhatóak le a mi fizikai létsíkunk törvényszerűségeivel, és miért nem mozognak teljesen kaotikusan össze-vissza, ahogyan épp az ő magasabb dimenziójú szabad akaratuk kedve tartja.

Többféle választ tudok erre elképzelni, lehet, hogy mind helytálló egy-egy esetben, de az is lehet, hogy egyik sem. Ez a cikk csupán hipotézis, játék a gondolatokkal.

Az egyik válasz, hogy az általunk testi síkon megtapasztalt alacsonyrendű világunk egésze, benne minden lényel, minden bolygóval és még maguk a törvényszerűségek is, mint a tömegvonzás, valójában egy nagy egész egybefüggő világnak a síkmetszete. Ebben az esetben nem arról van szó, hogy egy-egy lény éppen „átcsúszik” a mi világunkon: a hasonlatunk alapján, mint ha egy gömb (gömb = ebben a hasonlatban egy magasabb dimenziójú megnyilvánulása egy lénynek, amiből mi például csak egy sík kört látunk) keresztülhaladna egy papírlapon, és a lap és a gömb metszete valamilyen átmérőjű körnek felelne meg. Hanem arról van szó, hogy a sok-sok gömb és egyéb test és a köztük levő törvényszerűségek által alkotott egész rendszert metszi el a papírlap (papírlap = az általunk megtapasztalt alacsonyabbrendű világ), és így egy olyan síkmetszet jön létre, amiben nem csak a síkidomok jelennek meg, hanem a köztük levő „törvénytetszetek” is. Ezen törvények miatt látszólag determinált világot alkot az egész, és nem feltételeznénk, hogy például a Jupiter egy magasabb dimenziójú, szabad akaratú lény, hiszen rabként kering a Nap körül a többi bolygóval együtt. De azt nem látjuk, nem tudjuk, hogy ez a keringés magasabb szintről nézve mit jelent, hogy milyen kötöttségeknek kell annak a lénynek megfelelnie, ami azt a világot esetleg harmonikussá teszi, és ami a mi alacsonyabb világunkban például tömegvonzásként jelenik meg, és ami a mi világunkat is a maga szintjén harmonikussá teszi (harmonikus = nem kaotikus bolygómozgást látunk, hanem szabályosat). Az a tény, hogy vannak törvények, legyenek azok magasabb vagy alacsonyabb rendűek, nincs ellentmondásban a szabad akaratúval. Amikor egy lény egy adott létformába megszületik, akkor sok szinten kötöttségek terhelik, de a létezésének továbbra is vannak olyan vetületei, melyekben szabadon dönthet. Én is dönthetek, hogy egy-egy nap mivel töltöm az időmet, mennyire vagyok önző, hogyan szólítom meg az embertársaimat, de az életemet sok szempontból korlátok terhelik, például a jelenlegi képességeim nem engedik meg, hogy elrepüljek a Holdra. Ezen kötöttségek ellenére is szabad lénynek érzem magam, aki előtt ott a lehetőség, hogy a szabadság magasabb dimenziói felé szárnyaljon. Visszatérve a bolygókra, nem ismerjük például a Jupiter tudati szintjét, hogy az ő létdimenziójában a szabadság hogyan valósul meg, milyen törvények kötik, és ezen törvények mely vetülete az, amit mi úgy tapasztalunk meg, hogy a Nap körül rabként kering sok millió éven keresztül.

Ugyanez kicsit másképp megfogalmazva, hogy a bolygó „mögötti” magasabb rendű létező csak látszólag van behatárolva, azaz a mi síkunkban tűnik csak úgy, hogy nincs szabadsága, de lehet, hogy a többi (számunkra elképzelhetetlen) dimenzióban szabadon mozog.

Egy másik válasz (ami igazából csak az előző válasznak egy lekorlátozott esete), hogy egy bolygó esetében, bár van annak is magasabb dimenziójú megnyilvánulása, de szabad akaratú szempontból tényleg olyan létező, mely a jelenlegi létformájában nagyon kötött törvényszerűségek kereteiben létezik. Még az embernél is kötöttebb, mert az ember megteheti, hogy jobbra megy vagy balra, de a bolygó csak kering a Kepler-törvényeknek megfelelően. Más kérdés, hogy ha ez tényleg így lenne, akkor ebben a valóban rab létformában a lény szolgálatot teljesít-e, vagy egyfajta nevelésként (büntetésként), esetleg „pihenésként” kapta-e ezt a formát.

De egy szolgálatot teljesítő lény nem feltétlenül rab. Ha azt feltételezzük, hogy a lény szolgálatot teljesít, akkor a „belecsúszás”, ahogy korábban fogalmaztam, egyfajta elkötelezettséget jelent, amit a lénynek végig kell csinálnia. Olyan, mint egy inkarnáció, megtestesülés, és a lénynek (vagy a lény egy részének) abban a bolygóban szolgálnia kell, elfogadva a mi létünk korlátait, determinisztikus jellegét. De ez nem zárja ki azt, hogy a lénynek ne lehetnének más részei más világokban, mint egy polip karjai, amikre mind-mind külön bábjátékot húzott. De ha az egyik lábára a mi világunk figuráját húzta fel, akkor a figura határait nem tépheti szét, vigyáznia kell rá tiszteletben tartva a figura sajátosságait.

Másik válaszlehetőség, hogy az időben teljesen eltérő ritmusban, „sűrűségben” élünk. Tehát elképzelhető, hogy a bolygó számára egy emberi élet időtartama annyit jelent, mint számunkra egy pislogás ezred része. Lehet, hogy amíg a bolygó létrejön valamilyen kozmikus porokból, beáll egy csillag köré keringeni, majd például egy csillagrobbanással elpusztul, az egy magasabb dimenzióból tekintve úgy tűnik, mint amikor a bögrémben megkeverem az italt, létrejön egy buborék, majd kipukkad. Ha egy magasabb dimenziójú értelmes lény él a bolygóban, aminek mi csak egy „metszetét” látjuk, akkor talán az ő idejüknek is csupán egyfajta metszetében élünk, és így nem tudjuk felfogni azt a szabadságot, amit ők élnek meg.

Hiába tűnik determinisztikusnak a létezésük, ez könnyen lehet csupán illúzió. Ezt a gondolatot erősíti az a teológiai ismeret, hogy az Isten nem időben él, és így az ő hozzá közelebb levő, jobban mondva az ő abszolút valóságát jobban felfogni képes magasabb rendű lények is egy olyan létezést élnek meg, ami bár nem időtlen, nem örök, de mindenképpen állandóbb, mint a miénk.

A fenti rövid gondolatokkal próbáltam rávilágítani arra, hogy Platón barlang hasonlata nem ellentmondásos, és a szabad akarat tézisével sem áll ellentétben még akkor sem, ha a lénylétezés fogalomkörét olyan testekre is kiterjesztjük, mint amilyenek például a bolygók.

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Civil Közösség tagja, helyettes vezetője, aki 18 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az AQUILA Magazinban és a Túllépésben olvashatóak.

Rizmayer Péter

MUNKAHELY, HIERARCHIA, VEZETÉS

Számomra mindig érdekes kérdés volt a vezetés, mint olyan. Számomra a hierarchia egyedül Isten irányába logikus, a „szent hierarchia”. Ide ne csak az embert képzeljük, beletartoznak az angyalok is, hiszen ők Istenhez közelebb vannak, nem testi lények, hanem finomabbak, igazságos, hogy az embernél feljebb vannak, felettünk állnak. Az égi lények között is rengeteg van, de ezt inkább a teológia, vagy az ufológia tárgyalja. Persze az emberek között is ugyanez működik. Az ember alapvető célja az, hogy visszajusson Istenbe, hiszen ott az igazi hazája, ez itt csak „lappföld”, messzi vidék, ahol csak ideig-óráig tartózkodunk. Az lenne az igazi, ha a vezetők azok lennének, akik közelebb vannak Istenhez, akik képesek Istennel beszélni, közvetítik Isten akaratát. A többi ember pedig ezt elfogadja és követi Isten emberét. Ez az igazi hierarchia. Ilyen embernek kellene lenni pl. a papoknak, akik minden erejükkel Istenre figyelnek és minden erejükkel azon vannak, hogy visszavezessék a földi lelkeket Istenbe. De az élet bármelyik területén, aki helyes módon követi Istent, és közvetíti ezt a környezetében, a családjában, a munkahelyén stb., az Isten embere. Gyümölcséről ismerhetjük meg a fát. Nem véletlen, hogy régen a királyi családokat istenektől eredeztették, vagy a szent királyok sora, amiben az a lelki igény is megbújik, hogy a szentet, a világosságot kövesse. Milyen erőt (hűséget, akaratot, lelki erőt...) ad az embernek az, ha biztosan tudja, hogy ha az urát szolgálja, akkor helyesen jár el, Istent követi?! Nem véletlenül elmélkedett Platón filozófuskirályról... A mai világban is ez tetten érhető, gondoljunk csak a vallási vezetők kiemelt szerepére egyes államok életében. A szekularizáció, az állam és egyház szétválasztásának elve vajon jót tett-e velünk? Biztos vagyok benne, hogy ha Istennel beszélő emberek vezetnék az államokat, vagy legalábbis részt vennének az állam vezetésében, akkor egészen más világban élnénk. Több szeretet, egymással törődés, megértés, kevesebb háború lenne, cél lenne az emberek üdvözülése, ami az emberek sokkal komolyabb

neveléséhez, más jellegű tanításához vezetne, nem a világi javak elérése lenne az elsődleges cél. Röviden az úton haladnánk, ami valóban értelmes és gyümölcsös van. Lehet, hogy a modernizációs törekvések is lelassulnának, mert nem az lenne a cél, hogy minél jobban itthon érezzük magunkat ebben a világban, minél kényelmesebb világot alakítsunk ki, hanem, hogy lelkileg minél gazdagabban hagyjuk el, amikor meghalunk. Az emberiség az igazi kérdésekre koncentrálna, egészen más lenne a fókusz, Istennek, a túlvilágnak a minél jobb, mélyebb felfedezése lenne a cél, Isten megtapasztalása. Paradox módon pont a világról való lemondás miatt lenne sokkal gazdagabb, nyitottabb, haladóbb ez a világ. Mert az igazi gazdagság forrása egyedül Isten. És minél értelmesebbek, érzékenyebben vagyunk, lennénk, annál többet tud(na) adni. Saját magunk gátjai vagyunk.

Az igazi vezetés a fölfelé, az Istenhez vezetés. Gondoljunk bele, hogy ez mennyi mindent jelent egyszerre. Ahhoz, hogy valaki Istenhez tudjon vezetni egy másik embert, ahhoz ismernie kell, jó szívvel a javát kell akarnia, nem a maga érdekeit kell néznie, hitelesnek kell lennie stb. Vezetőnek és vezetettnek mély kapcsolatban kell lennie. És a vezetőnek mint egy kertésznek egy jó fát, mikor vadhajtás nő rajta, akkor azt le kell metszenie a vezetett saját érdekében, szeretetből szigorúnak kell lennie, vállalni kell a konfliktust stb.

Egy ilyen jellegű cél vagy emberi kapcsolat szerintem nem tapasztalható meg egy mai munkahelyen. Mondhatjuk, hogy a kérdése is helytelen, hiszen a munkahely egészen másról szól, a világi életünk szerves része, azért dolgozunk, hogy legyen mit ennünk, tudjunk fűteni, normális körülmények között tudjunk létezni. Ugyanakkor egy munkahelyen szó sincs szent hierarchiáról, a vezetőnek ki kell vívnia, hogy elfogadják, az kevés, hogy kinevezik. Egy munkahelyi vezető nem feltétlenül van közelebb Istenhez, mint a beosztottja, persze egy munkahely nem is az Istenhez vezető útról szól, így a szent hierarchiát nem lehet számonkérni rajta. Mégis, valahol ez a hierarchia benne van az emberben, és amikor egy olyan vezető kerül kinevezésre, aki szakmailag „ott van”, széles látókörű a munkájában, okos, érzékeny, együttérző, felelősséget vállal a beosztottjáért, amikor szükséges, kiáll érte, akkor úgy érzed, hogy jogosan van a helyén, jogosan ő a vezető, úgy érzed, hogy itt is működik a szent hierarchia, biztos vagy benne, hogy Isten is vele van.

Sokszor elgondolkodtam Jézusnak azon a sorain, amit Pilátusnak mondott: *„Nem volna fölöttem hatalmad, ha onnan felülről nem kaptad volna. Ezért annak, aki a kezedre adott, nagyobb a bűne.”* (Jn 19,11) Ilyenkor az embernek fel kell tenni a kérdést, hogy bármilyen kinevezés mögött is van – akár a nem látható legmélyebb mélyben – szakralitás? Vagy bármilyen működési elv a látható felszínen kívül? Pilátus sorsáról is magasabb helyen döntöttek, ugyanakkor volt szabad akarata, elméleti síkon biztosan megvolt a lehetősége arra, hogy megmentse Jézus életét. Az is érdekes kérdés, hogy amikor Jézus királynak vallja magát, akkor – kizárólag a jog szerint – egy helytartó ítélkezhet-e egy királyról? És arról se feledkezzünk meg, hogy Pilátust a felesége is figyelmeztette: *„Míg ott ült ítélőszékében, a felesége üzenetet küldött neki: „Ne legyen közöd annak az embernek a dolgához! Az éjjel álmomban sokat szenvedtem miatta.”* (Mt 27, 19). Eleve óriási kegyelem volt az, hogy a kortársa lehetett és találkozhatott vele.

A legfontosabb kérdés az szerintem ebben az egész vezető ügyben, hogy embernek van-e egyáltalán joga egy adott embert egy másik ember vagy emberek fölé rendelni, ha azt nem Isten teszi? Vagyis az embernek ontológiai értelemben van-e ehhez joga. Szerintem nincs. És a probléma valahol itt gyökerezik. Valahol tudjuk, hogy ha adott kinevezés nem Isten

irányába hat, akkor értelmetlen és jogtalan. Persze ez nem derül ki azonnal, idő kell hozzá. Gyümölcséről ismerszik meg a fa, és ha a fa nem terem jó gyümölcsöt, akkor abból látható, hogy nem működik. Valahogy ez szerintem benne van vagy legalábbis benne lehet még mindig az emberek lelkében.

Volt olyan, amikor a szervezeten belül nálam fiatalabbat neveztek ki közvetlen vezetőnek, aki a szakmáról nem tudott többet, illetve ugyanakkor a munkához, amit végeztünk nem igazán tett hozzá, inkább csak kiosztotta a feladatokat. Ez utóbbi valószínűleg amiatt volt, mert más munkája volt, és egyszerűen nem volt rá ideje. Ugyanakkor emberileg kimondottan szerettem. Elég hamar, három hónap után elment egy másik céghez dolgozni. Jobb volt így. Isten kezét láttam ebben a megoldásban. Egy rövid időszakra a munkahelyemen kineveztek egy vezetőt, akivel személyesen soha nem találkoztam, de tudtam, hogy bármikor be lehetett menni hozzá, nem akadékoskodott, nem gátolta a folyamatokat, segítőkész, szerény volt, ugyanakkor szakmailag tudott mindent (előéletéből tudható volt), és valahogy ez a hozzáállás – legalábbis így éreztem – végigáradt a munkahelyen, és személy szerint engem rendkívül motivált, pedig egyetlen „nagyívű”, „látványos” gesztusa sem volt, mégis ez a szerény emberség a nagy tudással párosulva annyit jelentett számomra, hogy jó ember, és örültem, hogy ő vezette a céget. Volt olyan főnököm (nem a közvetlen főnököm, nagyfőnök), akinek az volt a mániája, hogy be kell tartani a munkaidőt, reggel 8 órától délután 17 óráig bent kell lenni. A beérkezéseket még ellenőriztette is, időnként ott állt két ember és megkérdezték, hogy miért késtél, illetve szóltam-e a főnökömnek, hogy kések. Amikor késtem kb. 8 percet, akkor nem egészen értettem, hogy miért kell arról beszámolni a főnökömnek, hogy késtem néhány percet, ennek mi értelme. A legközelebbi alkalommal már némi agresszivitással fűszerezve elutasítottam a válaszádat. Amiatt késtem, mert reggel 7-re jött a vízszelő, és muszáj volt vele beszélnem, a főnököm tudott róla, de azt gondoltam, hogy így közel az 50 felé mégsem szeretnék erről beszámolni. Meglehetősen méltánytalan volt ez a procedúra. Munkaidő végén persze felhívtam a kollégát, elnézését kértem, hogy így viselkedtem, mondtam neki, hogy nem neki szólt. Egy projektszervezetnél dolgozom, ahol eddig 9 körül értünk be, de a munkát mindig elvégeztük, volt, amikor éjszaka dolgoztunk, vagy hajnalban leveleztünk a számítógépen a munkatársaimmal. Röviden ezt a reggeli beérkezést értelmetlen végzésnek fogtam fel, de nemcsak én. Egyrészt nem értettük, hogy az miért fontos, és erről senki nem világosított fel. Pedig, ha van tényleg indok, elfogadható, akkor szerintem képesek lettünk volna megérteni. Így ez maradt egy egyszerű stresszforrás. Persze gondolkodtam azon, hogy miért kaptuk ezt, de semmilyen értelmes válaszra nem jutottam. Szóval ez kitűnő példa arra, hogy ha egyszer valaki vezető lesz, hogy mit ne, illetve hogyan ne csináljon. Nem szabad pitiánernek lenni, mert hogy ez az egész egy egyszerű pitiánerség, és az egész munkahelyet ez az egyetlen intézkedés mérgezővé tette. Ebben az egész történetben részemre (és szerintem a munkatársaim részére is) teljesen leszerepelt a nagyfőnök, finom szólva „ugrott” a tekintélye, ugyanakkor minden más vezetőnek is, tekintettel arra, hogy senki nem állt ki értünk az ügyben. Ez az egész „éles helyzet” arra volt jó, hogy kiderüljön – legalábbis számomra –, hogy a vezetőink valójában nem igazi vezetők.

A családban vannak munkahelyi vezetők, és azt látom, hogy komolyan veszik, készülnek rá, örökké tanulják a vezetést, odafigyelnek a munkatársaikra, próbálnak mindig jobbak lenni, röviden ez valahol egy másik szakma is, amit tudatosan művelni kell.

Visszatérve a jó vezetőre, akinek jellemzőit – ami szerintem a jellemzői – fent írtam, egy ilyen volt az életemben (a jó vezető jellemzőit is róla mintáztam), aki szerintem egy zseni volt, már nem él sajnos, de igazi kincs volt, és hálás vagyok, hogy dolgozhattam a beosztottjaként.

Ugyanakkor sokat gondolkoztam azon – környezetből látva –, hogy a vezetők egy részére biztosan valamilyen kompenzáció, bizonyítási „kényszer” motiválja, ami különben lehet adott esetben nagyon inspiráló is. Ugyanakkor valaki arra is kényszerít érez, hogy a kompenzációt is kompenzálja, és – amit láttam – az a megtévesztő álkedvesség, álnyitottság, álalázat, amit pont – az álcázás miatt – egy környezetének való megfelelési kényszer eredményez. Az megdöbbenő, hogy a munkahelyi környezet ezt nem ismeri fel, és tökéletesen megtéveszti, manipulálja őket. Elnézést, hogy kicsit negatívan fogalmazok, de szerintem ilyen vezető is van: farkas a bányák között. Persze e mögött alapvető emberi gyengeségek is vannak, olyan durvaság, sötétség, amit érez belül, és szerintem azt érzi, hogy olyan durva, hogy el kell leplezni, illetve ez a sötétség az embert életében is folyamatosan eszi, pusztítja belülről, és lehet, hogy pont amiatt akar vezető lenni, hogy másokból éljen, másokból merítsen erőt, ami egészen ördögi működés. Persze minden emberben van, kell lennie jósnak. Ugyanakkor ahol egy ilyen ember vezető lehet, az a cég annyit is ér. Ugyanakkor pont a fentiek miatt nagyon jó munkaerő is lehet az ilyen kolléga, és mire érzékelik a problémát vele, addig – trójai falóként – már a cég belsejében él, vezetőként, sőt karrierje felfelé ível. Amiatt is nehéz „leleplezni” az ilyen személyt, mert a szerepjátszást néha igaz érzelmek szövik át, ami miatt felmerül, hogy a hazugság mégsem hazugság, innentől kezdve pedig alapvetően zavaros a helyzet, nehéz elválasztani az ocsút a bűzától.

De volt olyan vezetőm is, akinek nem fizikai módon megéreztem a jelenlétét, édeskés szaga volt, ugyanakkor éreztem ezzel párhuzamosan valami terjeszkedő ürességet, és akkor megértettem, hogy ez maga az ördög. Ezt az embert szerintem egyedül, legbelül a pénz érdekelte, kimondottan okos volt, és még így első körben gonosznak sem mondanám, lehetett vele együtt dolgozni, sőt még segítőkész is volt, jószívűséget is éreztem benne, tapasztaltam nála. Mindezt amiatt írom le, hogy van olyan, aki eladta a lelkét (vagy a lelkének egy részét, ha van ilyen), miközben – szerintem – nem hisz, vagy nem igazán hisz Istenben, legalábbis erre utaló jelet nem láttam, ami számomra – ha valóban így van – elég döbbenetes. Ezt a példát amiatt írom le, hogy miközben a világ tagadja Isten jelenlétét, addig a negatív spiritualitás ezerrel dolgozik, és szedi az áldozatait, és rendkívül örül és hálás az istentagadásért. És szerintem a világban rengeteg ilyen, kisebb-nagyobb áldozat van.

Végzőként talán annyi, hogy szerintem az emberi értelmezési kerete végül mindig a jó és rossz csatája, így, innen, efelől tudjuk értelmezni, értelmezzük a világot, és a vezetőséget is innen nézzük. Persze a helyzet nem mindig tiszta, nem egyértelmű, és sokszor úgy ítélkezünk, hogy nem tudunk minden részletet, és nem ítélünk helyesen. Emiatt fontos a jó ítélethez a tiszta élet, hogy amennyire lehet, jól lássuk, mértéket gyakoroljunk, körültekintőek és egomentesek legyünk, és minden esetben irányuljon lehetőség szerint minden tettünk, gondolatunk Istenre. Végül kell némi lazaság, hogy ne feszüljünk bele feleslegesen adott szituációba, hanem tudjunk rajta átugorni, átrepülni, és akár magunkat is kinevetve továbblépni, illetve, ha tévedünk, megbántunk másokat, a másiktól bocsánatot kérni.

Legvégül álljon itt mementóként a nemrég fiatalon elhunyt Varga Kati, aki nem volt a főnököm, de sokszor tanított minket az AQUILA-ban, pszichológus volt, illetve cégvezető is,

és amikor tanított, mindig nagyon jó volt megtapasztalni az okosságát, az emberek iránti szeretetét és főleg azt, hogy mindig képes volt kinevetni saját magát. A tanítása alatt sokszor gondoltam arra, hogy milyen szívesen dolgoznék együtt egy ilyen főnökkel, mert tudom, hogy mindent meg lehetett volna beszélni vele, és biztos vagyok, hogy kiállt minden beosztottjáért. Azon gondolkodtam, hogy ha lett volna olyan szavazás, hogy a világon ki a legjobb főnök, akkor így, látatlanba is őt javasoltam volna. Ezt sokszor el akartam mondani Neki, de végül nem tudtam, emiatt most leírom, gondolom olvasni odaát is tud 😊.

A cikk írója: Rizmayer Péter, a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen diplomázott magyar és esztétika szakokon. Korábban tanított, jelenleg projektmenedzserként dolgozik. 15 éve van az AQUILA Közösségben, az AQUILA Magazinban és a Tüllépésben is rendszeresen publikál.

Pável Márta

AQUILA „TEOLÓGIA” ÉS †DR. SÜLE FERENC PSZICHOLÓGIÁJÁNAK ÖSSZEVETÉSE PÁR GONDOLAT EREJÉIG

Írásomban egyrészt tisztelgek Dr. Süle Ferenc professzor élete előtt és sajnálatos halála is részvétellel tölt el. Nagy tisztelője vagyok, ahogy Ő Jungot is képviselte a magyar pszichológiában, ez nekem különösen tetszett.

Úgy érzem, kettőnk között szoros párhuzam van abban a tekintetben; AQUILA mit gondol a világról, emberről, az életünk miértjeiről, a teológia és az Ő pszichológiai meglátásai nem esnek egymástól messze. Pár írásának elemzésekor a legmélyebb megértéssel találkoztam a Biblia kapcsán, és be tudta illeszteni az írásaiba, meg tudta érteni és magyarázni az embernek a legbelsőbb valóját. Ezen írásom egy tisztelgés Süle professzor előtt. Másrészt pedig kiragadva részeket és a teológiai képzettségemnek megfelelően magyarázva összehozom azzal, amit megélünk, amit mi is tudunk, és ez egy megerősítés abba az irányzatba, amit képviselünk.

Dr Süle Ferenc (1) „ 6.3. *Jung szerint lelkünk mélyén, a kollektív tudattalanban van a személyiségünk igazi forrása és központja a **Selbst**. Ez a személyiség ősmagja, ősforrása, ahonnan minden élettárgyunk, belső készletünk, fejlődésvágyunk végső soron származik. Ez élteti, fejleszti és regenerálja a személyiséget. Az ember fejlődésében az élet kezdetén biológiailag szigorúan meghatározott útjában, majd később a növekvő szabadság lehetőségében van valamiféle kotta, ami a sejtek egyedi életét összehangolva biztosítja a fejlődést, és később is a biológiába alapozva az ego szabadságát és lehetőségeit korlátok közé szorítja. Ennek a belső kottának birtokosa a Selbst. Ebből vezényel, küldi impulzusait lelkünk mélyéről az ősforrásunk, mégpedig bifázisosan, naponként kapjuk újra és újra - nappal előre a fejlődésben, éjszaka vissza a kezdetekhez – végig járva a fejlődésünk tudattalanból kibontakozó és abba visszasüllyedő útját, ami a következő napra elegendő energiával tölt fel bennünket. Lelki képességeink kifejlődése során az ego fő feladatává az*

válik, hogy ezzel a lelke mélyéről vezénylő impulzusait küldő végső forrásával minél jobb kapcsolatot létesítsen és e szerint éljen.”...

Nagyon elgondolkoztatóak ezek a fenti sorok, miután azt gondoljuk/kérdezzük, hogy a lelkünk miért ősforrásunk – nekünk az ősforrásunk az Isten –, de nem kizárt, hogy a kollektív tudat és a tudatalatti mint egy köztes fázisként van az embernél, és nem olyan egyszerűen működik, ahogy sokan gondolnák. Itt gyönyörűen leírta, hogy kínlódik az ember lelke, pszichéje, ahogy kapja az impulzusokat az ősforrásból, napjait megváltoztatják, majd odavissza járkál, ez az első dolog, és majd feltöltődünk energiával ..., ez egy rendkívül fontos közlés.

(1) „Az Isten rajtunk kívül, tőlünk függetlenül létezik és a végtelen kogníciójával kapcsolatos. Az ember számára döntő kérdés - mondja Jung - kapcsolatban állsz-e a Végtelennel, vagy sem? Az életünk alapproblémája, hogy végesek vagyunk-e vagy a végtelenre vágyunk.” Az ember tudja, hogy Jung nézete, hogy az Isten tőlünk függetlenül létezik, és meghatározza az életünket, ahogy viselkedünk..., ez így igaz, és nagyon örvendetes, hogy a jungi pszichológia így gondolja. Azt látjuk, hogy a hitetlenségének a nyoma, egy bizonyos kor után rajta van az ember arcán, a szemén, a viselkedésén, a nihil kiüti, tehát alapproblémája, hogy nem tudja meghajtani magát egy olyan (isteni) végtelen erő előtt, mert nem bírja – gondolom – az egóját levetni.

(1) 7.1. *Mivel minden vallás rendelkezik a Selbstről kialakult képpel, felmerül a kérdés, mi a keresztény specifikum? A keresztény misztikának ebben a kérdésben különös mondanivalója van. Lényege, hogy Jézus életének és halálának minden ember számára személyes jelentőséggel bíró archetipikus realitása van, akár tud róla, akár nem, vagy akár hogy nevezi is. Magyarul, **mélylélektanilag a krisztustörténet mindannyiunkban zajlik.**”*

A mai korban Jézus életének a jelentősége, ahogy hat a legmélyünkre, és ez a gondolat, hogy a Krisztus történet mindannyiunkban zajlik, megrázóan igaz. Ha az ember igazán belemélyed, és nem késő az embernek, akkor rájön, hogy Krisztus történetétől senki nem tudja magát függetleníteni, mert a mi formánkra, a mi életünkre alakult Krisztus (mint Istenember), mikor idejött és magát óhatatlanul átítatta a világunkkal.

(1)... „Így mélylélektanilag a keresztény felfogás szerint joggal beszélhetünk a Selbstről, mint Isten, Krisztus reprezentációról, munkájának tapasztalati realitásáról bennünk. Mondhatjuk úgy is, hogy a Krisztus követése, vagy elutasítása, sőt megfeszítése, ölése magunkban, vagy másokban, mélylélektanilag konkrét személyes ügye mindannyiunknak. Megjelenik ez azonban szociális szinten is. Úgy öljük bensőnkben és másokban is Őt, mint például a középkorban, és napjainkban is, nevében ölték embertársaikat a vallásháborúk idején a keresztények.”

Krisztus követése valljuk be, időnként nehéz..., a többség elutasítása szinten naponta megtörténik. Azt nem veszik észre, hogy az elutasítással önmagukat feszítik meg/ölik meg, az embereknek szánt felsőbbrendű lélettől fosztják meg magukat. Igaz, ezt mindenki szabad

akarataból teszi, amikor akarja, de ez a belső ölés megjelenik kifelé is, és saját magát mélylélektanilag megváltoztatja, és diszharmonikussá lesz. Ez még itt látható, a legkevesebb jel, amit bennük a Krisztus „ölés” tesz.

Uo. 7.3. Az ember élete az ősbizalom állapotából indul - mondja Bálint M. pszichoanalitikus (Bálint 1994). A csecsemő, a kisgyermek élményei számára a szülők Istenek: ők mindentudók, mindenhatók, ők teremtették, náluk nélkül elpusztulna, az ő ingyen kegyelmükből él. Az Istenélmény alapjai ekkor rakódnak le. "Legyetek olyanok, mint a gyermekek." ...

Régebben úgyis tanították, hogy az Atya és az emberi apai kép, az valahol egy kicsit hasonlóan kezelhető, aztán később már javítottak rajta, látva hogy sok apa hogyan viselkedik, már nem lehet ezt így összehozni. Mégis a csecsemőnek az első élménye valóban a szülőkkel van (ha nem hagyták a kórházban...), és ha a szülők kiábrándítják, akkor iszonyú törés alakul ki benne. Eleinte a kicsik szemében mindenható a szülő, nem biztos, hogy a csalódott fiatal megkeresi a valódi Mindenhatót. Míg nem ábrándítják ki a szülők, a gyermek bízik a szülőkből, mert belül tudja, hogy az élete tőlük függ stb. Sajnos felnőttkorban nagyon elválnak a dolgok, és a szülői bizalom nem mindig tevődik át az Atya/Úr felé való bizalomba, nem érzi azt, hogy a Mindenhatótól függ az élete, és hogy ő nélküle nem lenne és az ő kegyelméből él. Ha az Isteni kegyelem érzete nem rakódik le, akkor megint csak indulhat a pszichiátriai kezelés, vagy megelőzően a pótcselekvések sora.

Uo. Az ősbizalom életérzését azonban megtöri a szülők viselkedése, amikor a gyerek azt tapasztalja, hogy a szülő nem érti és nem szükségleteinek, vágyainak megfelelően bánik vele. A szükségleteiben megjelenő archetipikus mintákhoz (anya, apa stb. archetípus) viszonyítottan érzi, hogy nem megfelelő a bánásmód. Ennek a vágyaiban megjelenő viszonyítási mintának alapján tudja értékelni, hogy neki mi a jó és mi a rossz. Próbál tiltakozni: sír, dühöng, megbetegszik, de a küzdelem aránytalan és "eszi, nem eszi, nem kap mást". Így alakul ki az őstörés.

Az őstörés az, amint az előzőekben is megjegyeztem, az egyház is tapasztalja, hogy felnőtt korokban is bejön a hatása. A szülők viselkedése a bizalmat, amit majd később rá kéne irányítani Istenre, eltüntetik. Egy gyerek sem úgy születik, hogy Istennel rosszban van, de a szülői negatív tett ezt megtöri. A nem megfelelő bánásmód néha kitörölhetetlen töréseket okoz a gyermekben, később ezt nagyon is fel kellene dolgoznia. Furcsa módon vannak, akik simán le tudják kezelni ezt is, túl tudnak rajta lépni, mert már kiskorukban másutt keresték a bizalmat. A gyermek eleinte küzd, majd föladja / vagy más utakat keres, de ez nagyon ritka/, vagy felnőtt korára is megadja magát, de visszatérő lázongásokkal éli meg, mert belül tudja, mi járna neki. Kialakulhat benne rossz esetben egy ellenállás, ami különböző dacokat is eredményezhet, s a többi dolgára nézve is nyomokat hagy az életében.

Uo. "A kezdeti élményekre újabb és újabb élményrétegek épülnek a fejlődés során, valamint újabb képességek, lehetőségek nyílnak meg, a régi élmények pedig egyre jobban elfedődnek. Az ősbizalom érzésének torzulásai a növekedés során a különböző életterületekre elágazva, egy fa ágaihoz hasonló rendszert hoznak létre, melynek csak a legfelsőbb rétegei tudatosak...

Lelki vezetőként látom ezeket a töréseket, és nem érzem olyan jó dolognak, ahogy ezt a fájdalmat, ezt az elkeseredést vagy csalódást a szülőre vonatkoztatva haláláig hordozza, nem bocsát meg, nem engedi el. Szerintem – itt azzal a pszichológiai megközelítéssel nem értek egyet, ami a gyakorlatban megy – össze kellene hozni a gyermeket (felnőttet) a szülővel

és megértetni mit, miért tett (lehet, hogy nem tehetett mást), s nem szabadna csak az egyik fél siralmaival meghallgatni.

Egy valós példa: volt egy esetem, egy pszichológustól kaptam meg a beteget, aki 15-ször akart öngyilkos lenni, egy serdülő lány volt, és nem tudtak már vele mit kezdeni, így hozzám küldték, hogy hátha én tudok (csak grátisz Istenszeretettel) segíteni. A lány többször jött – de mindig az anyjával együtt jött, amit én kértem...–, és a harmadik alkalommal /most azt hogy, hogyan ne firtassuk./ rájöttem, hogy a szülésnél keletkezett a probléma. Végül is kiderült, hogy a gyermek koraszülött volt, és azt hitték, hogy halott. Betették a gyűjtő edénybe, amikor egy ápoló észrevette, hogy mozog a kisujja a gyermeknek. Ennek a kislánynak az anyja ott feküdt szülés után kiterítve. Megérttettem vele, hogy egy szülő nő nem tud fölkelni és ott kotorászni a félretett edényben, ahova a halott csecsemőket teszik, mert erre sem ereje, sem módja nincs. Nem tudom, hogyan őrizte meg magában ezt az emléket, ami serdülőként feljött benne, és „bosszút” akart állni úgy, hogy öngyilkos lesz. Megbeszéltük, azt nem felejtette el a lány, hogy „kidobták”, bemutattam neki, hogy nem dobta el az anyja, mert ő utána is mindig mindent megtett érte, és ezt a lány be is látta. Jó pár alkalom kellett ahhoz, hogy a berögzült „vádát”, hogy a szülőszobában eldobta őt, hogy a halálba taszította, elengedje. Rávezettem, miért nem vette figyelembe, hogy utána még sokáig inkubátorban volt, mindig ott volt az anyja. Most is hozza-viszi, egész életében mindent megtett érte. Valóban óvatos és hosszas beszélgetések után sikerült rendezni az állapotot, és többet nem lett öngyilkos a lány, sőt férjhez is ment, mert megértette, hogy nincs értelme az anyján bosszút állni.

A példából látható, kompletten kell nézni a dolgokat. Ha csak az egyik felet (gyereket) „beszéltetik”, az sem biztos, hogy úgy van, ahogyan mondja, csak úgy érzi, és akkor ennek soha nem lesz vége, mert ebbe rögzült. Szerintem nem jó, ha kivetítik, meg kell nézni a miérteket is, pl. anyagi helyzet miatt nem tudott eleget lenni vele, ápolni kellett az időseket stb., nem csak a rosszat kell elfogadni. Közös békére, megértetésre kellene törekedni.

Ebből adódóan – mint lelkiprovokáló – sok torzulást látok, a megbocsátás hiánya, a gyűlölködés, az „engem senki sem szeret” stb. /sokszor/ téveszméket hordozzák halálilag az emberek.

Tudom, az emberek különbözőek, mégis van, aki ezeket fel tudja dolgozni, és olyan bizalmat fejleszt ki számtalan dolog iránt, ami a szülői törést, csalódását, a bizalom sérülését jelentette, de túltette magát rajta. S sokan nem tudják – nem is akarják – megtenni..., állandóan magukat sajnálják, különböző torzulásokban élnek meg csalódottságukat, például szektába mennek, vagy olyan tevékenységbe kezdenek, ami lassú öngyilkosság, vagy ne talán tán éppen egyéb tudatalatti öngyilkos cselekedeteket csinálnak. Megértem, hogy a pszichológiának nehéz összeszedni ezt a sok ágat, viszont a teológiai alapon való lelki vezetés valahol egyszerűbb, mert az ember azt gondolja, hogy ne menjünk bele a részletekbe, az egészséget kezeljük egy „csomónak”, és a csomót adjuk át az Istennek és intézze el, ahogy azt gondolja. A mi módszerünkönél nem azzal töltjük az időt, hogy aprólékosan szétszedjük az erdőt, és majd utána összerakjuk, hanem csinálunk egy csomagot, hogy ez nem volt jó, kész, menjen el, Isten kezébe leadjuk. S ennyi. Fontos, hogy nézzünk előre, nézzünk fel, süt a Nap. Persze tudom, nem mindenkinél használható ez, főleg, ha nem vallásos.

(1) 7.4 A keresztény mélylélektani felfogás lényege egy abszolút pozitív és kreatív világnézet: a *Selbst* az krisztusi! Isten szereti a világot, annyira, hogy fiát, önmagát adja érte

(Ján:3,16.). Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és az igazság ismeretére eljusson (I.Tim:2,4.). Ezt munkálja is mindenki, a mindenki lelke mélyén lévő szellemén, pneumáján keresztül. Ha öljük is időnként ezt magunkban vagy másokban, megvan a megbocsátás lehetősége és annak tapasztalása, hogy feltámad, újra megjelenik bennünk és szeret. ...

Ezzel a pozitivitással nem részletezzük azt, hogy mi történt, hanem egyszerűen hozzáfordulunk a krisztusi lényeghez, aki az Isten, aki szeret minket és aki az igazság ismeretére akar vitetni és nem válogat. Mi összepakolhatjuk a sérelmeinket, bűneinket, különböző negatív tetteinket, s az egészet átadhatjuk Neki. Mondhatnánk azt, hogy az ember belép a krisztusi ajtón, aminek a másik oldalán egy lelki tűz van, és ezt, amit addig öntött magába; hogy nem bocsátott meg, hogy a világgal állandóan vívott, állandóan projektált, stb. ezeket egybe el lehet égetni és feltámadva, mint a fönix a tűzből kiszállva új, jobb életre kelni. *A Krisztus-történet tehát mindannyiunk lelkében zajlik.* Ezzel megrázzák magukat, lélekben feltámadnak...

(2) 3. A lélekgyógyászatban azonban kikerülhetetlenül feltevődik a kérdést, **mi vagy ki vonja el a depressziós életenergiáját**, ki ítéli halálra az öngyilkost a személyiségen belül? Rész-e ez a történés az ember önszabályzásának? A depresszió értelmezhető úgy is, lélektani oldalról, mint a tudattalan energia-elvonása a tudatos éntől. De vajon miért teszi ezt a tudattalan? Mert az egó életfelfogása, életmódja nem felel meg a tudattalan, sőt a kollektív tudattalan mélyének, ezért vonja meg tőle az energiát. **Az egó átalakulását akarja a tudattalan.** Jungi terminológiával: a lélek ősforrása, a Selbst a mélyből az össz-személyiség érdekét nézve szabályoz.

Nekem ez a rész a legszebb, nem is gondolná az ember a pszichológia nélkül, hogy egy irányítás, gyönyörű és vigasztaló szabályozás van, ahogy elvonja a tudattalan az életenergiát, ennek következménye...(?) a depresszió.⁶ A depresszió összetöri az embert, ennek sok valós vagy vélt oka is lehet. Pl. elmegy a szerelem, halál, súlyos betegség, vagy ha az ember nem megfelelően éli az életét, mondjuk hedonista módon teszi. Ez valahol vigasztaló, hogy egy szabályozás alatt is van az ember, megvonja tőle a tudattalan az energiát és depressziós lesz, ez nagyon-nagyon összefügg azzal, amit eddig is gondoltunk, hogy minden tettnek megvan a visszája, a bumeráng visszajön. A pszichológia itt gyönyörűen megmagyarázta az okot, másrészt pedig Isten nem ad oda energiát, ahol öngyilkos életet élnek, ennek a folytatását nem támogatja. Van egy jel, egy érzés..., hogy le kell állni, hogy itt valami nem jó, hogy valamit meg kell változtatni. Erre – ha belülről nem működik –, kétféleképpen is föl lehet hívni a figyelmet; a pszichoterápia módszereivel vagy a lelki vezetésnek teológiai/ biblikus alapon. Ez működhet jó lelki vezetéssel, elbeszélgetéssel és Istenre irányítással, a lelki tükörbe nézetéssel, hogy mi volt jó, és mi volt nem jó. Innen is látszik, hogy halálosan komoly az, hogyan élünk, hová helyezzük a célt, mennyire pocsékoljuk el a lehetőségeinket.

Uo. 4. *Fel kell tennünk továbbá, azt a kérdést is, hogy **miért egyre gyakoribb a depresszió**, az öngyilkosság a 20. század eleje óta, miközben, egyre jobb körülmények között élünk?*

⁶ Igaz, a hitéletből is tudjuk, hogy a helytelen cselekedetek következményekkel járnak, de ennek az ideje nem mindig/csak néha direkt, és nem akkor és ott történik, sokszor nem is látjuk mikor jön be, vagy csak reméljük.

A depresszió és öngyilkosság oka egyértelmű, s ez a mi utunkon is látszik, mi történik, ha elveszti az ember a kapcsolatát a Mindenhatóval, nem lesz benne egység a teremtéssel, hanem kiveszi a fizikai létéhez a spirituális erejének a nagyrészét, és a többi részével nem foglalkozik, akkor ennek előbb-utóbb ilyen következményei lesznek, hogy kimegy a talaj alóla. Véleményem szerint öngyilkos többnyire nem az lesz, akinek valós hite van, mert a remény az mindig ott kell, hogy legyen. De ha nincs elég mély hite valakinek, akkor nem tud Istenhez fordulni, nem tud vele beszélni, nem tudja megérteni, hogy miért történnek vele rossz dolgok, mert nem fogja fel. Pedig ha egyfolytában feldobálja a bumerángot és az minduntalan fejbe veri, mert nem Isten okozza neki, hanem a tettek következményei, akkor ajánlatos lenne megérteni, hogyan működik az egész rendszer.

*Uo. Öngyilkosságot megkíséreltek csoportjaiban úgy találtuk, hogy ez a jelenség jelentős mértékben az egyoldalú technikai civilizáció következtében kialakuló **hedonisztikus életszemlélettel** van összefüggésben. Az élvezetvezéreltségű életmód beszűkíti a személyiség működését, és a tudattalan vészjelzése elsősorban szorongásos és depressziós tüneteken keresztül jelez. Az egészséges örömkeresés nem jelenti azt, hogy ne számoljunk a szomorúsággal, a fájdalommal, az élet tragikus oldalaival. Az egzisztenciálanalitikus **V. E. Frankl**, a korunkra jellemző leggyakoribb neurózist **noogénnek** nevezi, mely csak az élete mély értelmét megtalált, szellemileg vezérelt, értékeket létrehozó embert kerüli el.*

Az előbb is jeleztem, hogy az öngyilkosság vagy öngyilkos módon leélt élet, nagyon sokrétű lelki okok következménye is lehet. A civilizált ember, aki lelkileg, spirituálisan nem tudott felnőni odáig, hogy pl. kibírja a technikai civilizáció testét, lelkét sokkoló hatását. Túl gyors ez a tempó, ami ma van. Az ember szerkezetileg, pszichológiailag, spirituálisan nem egészen erre alakult ki. A hajtást, kényszerítést, a magára szánt idő hiányát megszenvedti. A személynek nincs is ideje, nem is divat és nem is akarják, hogy ne a világ rabszolgája legyen. Mivel nem sok távlat van előtte, eredete szerint egy nyitott, transzcendens lényt így beszűkítik, az oktatással, médiával, műsorokkal stb. , míg tudat alatt az üvölt és jelez, testén tünetek vannak, fáradékonyság, levertség, szorongás, depresszió, ami később betegségekbe is átcsaphat. Az igazság az, nem igen törődnek az emberek egymással, egyre inkább közömbössé válnak, mindenki rohan stb. Fel kéne ébredni, ne a sírnál sírjanak, kiabáljanak, ne ott fejezzék ki, hogy szerették az illetőt, az már késő. Ha ezt nem így tennék, kevesebb lelkibeteg lenne.

A feszültséggel mi legyen? Vallom, mindent ki kell adni magunkból, a jópofaság nem célravezető főleg, ha belső iszonyatokat takargatnak vele. Valamikor úgyis tele lesz a pohár, és a lény kitör, ezerféle jellel. Hittel élőként úgy gondoljuk, hogy azonnal el kell intézni a dolgokat , amik ott vannak. Jézus arra tanított, hogy egy nap se múljon el haragoddal, tehát ne feküdj le a bánatoddal. Minden atrocitásnál, ha nincs erőnk, lehetőségünk megoldani, akkor egy csomagot kell csinálni, és átadni Istennek, tegyen vele azt, amit akar, s mi többé nem kapaszkodunk utána.

*Uo. 5. **Az élet minden jelensége bifázisos.** Légzésszerűen ellentétes fázisokban mozgó. Az építés ellentéte a rombolás, az anabólikus folyamatoknak a katabólikusak. Az igazi probléma ezért nem a rombolás, hanem annak helye, ideje, mértéke, formája. Nem mondhatjuk, hogy a rágás negatív jelensége az emésztésnek. Az agresszióknak is meg kell találnunk a helyét és formáját életünkben.*

A bifázisos élet az nagyon jó szó erre, például egy tábor alatt óhatatlanul ellentétek vannak az összegyűlt indulatok miatt. Tehát van egy szép elmélkedő, szerető csoport és

ellentéte is: hogyha pl. nyolc nap múlva 30 embernél összegyűlik annyi indulat, vagy olyan tettek, amik nem tetszenek, az is bifáziosos működés. Részemről örülök neki, ha egy óra hangos veszekedés van, és mindenki kimondja, amit gondol, de szeretik annyira egymást, hogy nem fognak megharagudni egymásra. Majd egy óra múlva ugyanolyan, sőt jobb a hangulat, mint akár pár nappal előtte. Azt gondolom, hogy minden tettünkben, a lényünkben ellentétek is vannak, a rombolást, amit szeretnénk néha megcsinálni, nem lefojtani kellene, nem kivetíteni valamire, hanem irányítottan engedni kitörni. Gőz elmegy, baj nincs. Közben ha vannak – és sok kis kosz gyűlhet össze a hangulatban –, az igazi problémát kell megkeresni, hogy a feszülés okát meg kell oldani, nehogy komolyabb legyen, s esetleg agresszióba menjen át.

*Uo. 6. Az agresszió gyökér problémája az **önmegvalósítás**. A kifelé fordult agresszió a heteroplasztikus viselkedés. ... A személyiségen belül ez az **önismeret** kérdése: mi és milyen az az én, amit meg akarok valósítani. Az önző individualizmus társadalomellenes. ...*

Sokkal nehezebb egy olyan embernél elvárni, hogy ne legyen agresszív, aki csalódott a szüleiben, akinek összetörték az ősbizalmát, akinek nem jutott elég szeretett, mint amennyit várt. Az ilyen úgy gondolja, hogy meg akarja magát valósítani, nagyon sok ember úgy gondolja, hogy agresszióval kell megcsinálnia, például tüskéket növeszt, és mindenütt tarol, szúr, sokszor kíméletlen, hogy önmagát megvalósítsa. A belsőbb pszichés problémák gyökere az előbbieket, s az agresszió az kifelé látszik, belül pedig egy elégtelenség az önmegvalósításnak a belső hiánya következtében. Ezeknél az agresszív egyéneknél az önismeret hiányos, mert nem is akarják belátni, hogy ez másképpen is mehetne. Láttatja, hogy az vagyok, aki szeretnék lenni, vagy akinek szeretném mutatni magam. Minél inkább érzi belül a macskaságát, annál inkább játssza kívülről az oroszlánságát. Sajnos ezek az agresszív emberek nem fognak Isten felé fordulni, mert ott feladás, alázat kellene, s ezt ők jól tudják, de arra képtelenné tették magukat. Velük valóban csak a pszichológia tud valamit kezdeni.

*(3) 7. Ezek után nézzük meg röviden a keresztény hitélet, az egyedi misztika specifikumát, fő sajátosságait. A keresztény Istenképet, a hit specifikumát **Krisztusban, keresztre feszítésének történetében** érthetjük meg legteljesebben. ... Az egyik ilyen jelenség, hogy Krisztus halálakor **meghasadt a templom kárpitja**, ami a legszentebb és legbelsőbb részt zárta el a szentélytől. A szentély és a szentek szentje közti elválasztás, elzártság tehát megnyílt (Mt: 27,51. Zsid:10,19-20.). ...*

Itt is látszik a Süle professzor gondolkodásának és a mi gondolkodásunknak a hasonlósága. A keresztre feszítés történetében a mi életünknek a fölfelé menő ága a kereszt vertikális szára, a horizontális, kezünket kiterjesztett szárban pedig benne van az akadályoztatás, a sűrű anyagban nem tudunk eléggé emelkedni. Ahogy a vertikális szárban fölfelé tudnánk menni – tehát itt is van kettősség –, hogy a lélek igyekezne, de nem tud úgy haladni, ahogy kéne. Ezt a harcot mindenkinek meg kell vívni, na most a keresztre feszítésnél ezt is érezhetjük, a krisztusi középpont, a kereszt találkozásának a pontjában érezhetjük azt,

hogya eljutunk odáig, akkor mekkora csatát nyertünk. Innentől beléphetünk tényleg az Isten szentéjébe, tehát amikor az ember elérte azt, hogy a két kezének a földi kapaszkodása elmegy, és kinyitja középpontjánál az isteni ajtót, akkor ez a hasadás egy végleges változást idéz elő, ekkor mondhatom azt, hogyha jól csinálja, kitartó misztikussal lehet és lesz.

Uo. Már láttuk az ember belső felépítettségének, mint a templom szerkezetének hasonlatát. A megváltásnak, az emberlétünk belső szerkezetének átalakulását, a megváltozott spirituális élet működését is kifejezi ez a kép. A továbbiakban a szellemi élet lényegét nem a szentélyben végzett áldozatok, szertartások képezik - a szimbolika szerint -, hanem a meghasadt kárpiton, a megnyílt kapun át áradnak be az Isten kegyelmének erői, az egó-Selbst valós kapcsolatának hatásai. Ezért mondja Jézus "Én vagyok az ajtó". Aki hisz abban, hogy az Isten ilyen, amint a Krisztusban látható, annak megnyílt az ajtó, az üdvözü, azaz ott újra helyre áll az embernek Istennel való kapcsolata.

A utolsó írás is nagyon mélyre vágott, mert szerintem a legfontosabb dolog az, hogy ezt Krisztus mondja: én vagyok az ajtó ... sőt ki-bejárhatsz és lefelé találhatsz. Ez nagyon messze vivő mondat, talán most itt nem is részletezném. Az ember, amikor a meghasadt kárpiton, a kapun, be tud menni, akkor hiába szegezték ki Krisztus kezét, mi emberek a segítségével kirántottuk a szegekből a kezünket. A horizontálisságot vertikálissá tettük, ahogy ezen keresztül az isteni kegyelemből nekünk helyreáll az Istennel való kapcsolat. Ha az Istennel való kapcsolat helyreáll, akkor viszont nincs problémánk az emberekkel, nincs probléma a múltunkkal, az életünkkel, mert minden sínre került. Az isteni ajtón túlról is élhetek teljes életet emberként, mert átjárható.

A krisztusi utat, ha valaki igazán csinálja, akkor nem valószínű, hogy sok munkát adna a pszichiátriának. A nem megfelelő Istenismeret és -kép miatt sem gyakori, hogy Isten elég legyen az embereknek, sajnos a pszichiátriának nagyon fontos szerepe van az életükben, s legjobb az, hogy ilyen emberek vannak, mint Dr. Süle professzor, aki a kettőt megérti, össze tudja hozni a nagy lelki örömeinkre és hálásan köszönjük neki ezt az írását is.

Irodalom

1. Dr Süle Ferenc https://mek.oszk.hu/10600/10661/10661.htm#1	KLINIKAI VALLÁSLÉLEKTAN
2. Dr Süle Ferenc https://mek.oszk.hu/10600/10661/10661.htm#1	A BEFELÉ FORDÍTOTT AGRESSZIÓ KEZELÉSE A PSZICHOTERÁPIÁBAN
3. Dr Süle Ferenc https://mek.oszk.hu/10600/10661/10661.htm#1	"NINCS SZÜKSÉGEM ARRA, HOGY HIGGYEK, TUDOM!"

Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA h.r. vezetője, 38 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők; az AQUILA Magazinban és a Túllépés n.é. lapban, valamint a blogokban:

<https://sasmarta.blogspot.com>

<https://ufo-sas.blogspot.com>

<https://Isten-az-egyetlen-remenyunk.blogspot.com>

<https://tullepes.blogspot.com>

<https://sasgondolat.blogspot.com>

Impresszum

Kiadó: AQUILA Civil Társulat, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.
Felelős kiadó: Varga Péterné/Pável Márta
Honlap: aquila-sas.hu
E-mail: varga.marta@aquila-sas.hu
Telefon: +36 20 7777440
Nemzetközi azonosítószám: HU ISSN 2064-7700
Fő- és felelős szerkesztő: Varga Péterné/Pável Márta,
Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton
Főmunkatársak, szerkesztők/lektorok:
† Nagy Varga Katalin, lektor
Rizmayerné Márkus Edit, lektor, korrektor
Pável Ágnes lektor
Oroszi - Kuzmich Kinga, korrektor
Rizmayer Péter, lektor, korrektor